

ת"פ 23045/10/21 - מדינת ישראל ע"י נגד פרחאת עמאש (עציר) ע"י

בית משפט השלום בחדרה

ת"פ 23045-10-21 מדינת ישראל נ' עמאש(עציר)

בפני	כבוד השופט אלכס אחטר
המאשימה	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד ישראל בן שושן
נגד	
הנאשם	פרחאת עמאש (עציר) ע"י ב"כ עו"ד עלא עתאמנה

גזר דין

רקע

ביום 23.12.21 הורשע הנאשם על פי הודאתו, לאחר שחזר בו מכפירתו, בעבירות המיוחסות לו בכתב אישום מתוקן המכיל ארבעה אישומים שעיקרם עבירה של נסיון גניבה, הסגת גבול פלילית, גניבה, דרישה באיומים של רכוש, תקיפה הגורמת חבלה של ממש, איומים, ועבירה של היזק לרכוש במזיד, לפי סעיפים 25+384, 447(א), 384, 404, 380, 192 ו- 452 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

הרשעת הנאשם באה בעקבות תיקון כתב האישום המקורי שהוגש נגדו בתיק זה והוא הודה בעובדות שתפורטנה להלן:

אישום מס' 1

בתאריך 28.9.21, שהה הקטין ג' ג' בביתו שבג'סר א-זרקא, כשדלת הבית פתוחה לרווחה, וכשהקטין אוחז בידו מכשיר טלפון נייד השייך לו. סמוך לשעה 15:30, הגיע הנאשם אל בית הקטין כשהוא נושא מברג, נכנס אל תוך הבית, ניגש אל הקטין וחטף מידיו של הקטין את הטלפון הנייד שהחזיק. הקטין דחף את הנאשם כדי להרחיקו מפניו ובתגובה, שלף הנאשם את המברג ונמלט מהבית בריצה. הקטין צעק לעזרת אביו ושניהם רדפו אחרי הנאשם עד שהשיגו אותו והנאשם השיב להם את הטלפון שלקח.

אישום מס' 2

בתאריך 29.9.21 בשעות אחר הצהריים, ניגש הנאשם אל הקטינה מ' א' שישבה על מדרגות ביתה ואחזה בידה מכשיר טלפון נייד, חטף מידיה את הטלפון ונמלט בריצה.

אישום מס' 3

בתאריך 1.10.21 סמוך לשעה 17:00, דרש הנאשם מאחותו מרוואה עמאש שתיתן לו ₪ 150. בעקבות סירובה, עמוד 1

השליך הנאשם מזון וחפצים שונים ברחבי בית המשפחה. בהמשך, נטל הנאשם אחת מרגלי שולחן שבור והכה באמצעותה את אחותו בירך שלה וגרם לה שטפי דם באיזור הירך. בהמשך, נטל הנאשם לידיו סכין "יפנית" וכן סכין מטבח שאותה כיוון אל אחותו ואמו ודרש שיתנו לו 150 ₪. אמו של הנאשם נתנה לו את הכסף והוא עזב מבלי להשיב את הכסף.

אישום מס' 4

בתאריך 2.10.21 לפנות בוקר, שב הנאשם אל הבית ודרש מאחותו שתיתן לו כסף. לאחר שסירבה, יצא הנאשם מהבית והשליך אבנים לעברו. בהמשך, נכנס הנאשם לבית בעודו אוחז סכין "יפנית" ודרש מאמו ומאחותו שיתנו לו כסף. אמו של הנאשם נתנה לו 100 ₪ והזעיקה שוטרים. בתגובה, שבר הנאשם חלון בחדר המקלחת ויצא דרכו על מנת להימלט מהשוטרים. בהמשך, פגשו השוטרים בנאשם בחדרו ודרשו ממנו להתלוות אליהם אך הנאשם דחף את השוטרים בניסיון להימלט מהם, עד שלבסוף השתלטו עליו בכוח.

טיעוני הצדדים לעונש

בטיעון למתחם עונש הולם הנע בין 14 ל- 24 חודשי מאסר בפועל, התייחסה ב"כ המאשימה אל הערכים המוגנים העומדים בבסיס עבירות הרכוש והאלימות כלפי בני משפחה ובכלל, והפנתה לפסיקה רלבנטית. אשר לנאשם עצמו, טענה היא כי מדובר במי שבעברו הרשעות קודמות בעבירות רכוש (**ר' גליון הרישום הפלילי - ת/1**) ואשר ביצע את העבירות הנדונות שלושה חודשים בלבד לאחר שחרורו מעונש מאסר בן 36 חודשים ושעה שהיה תלוי כנגדו מאסר על תנאי חב הפעלה למשך 8 חודשים שלא הרתיעו (**ר' ת/2**). לנוכח כל אלה בקשה ב"כ המאשימה כי יגזור את עונשו למאסר בפועל ברף העליון של המתחם שלא יפחת מעשרים חודשים, אפעיל את המאסר על תנאי בן 8 החודשים במצטבר, אטיל עליו עונש מאסר על תנאי ואחייבו בפיצוי המתלוננים ובקנס.

ב"כ הנאשם פתח את טיעונו בטענה שהנאשם ביצע את מעשיו בסמוך למועד שחרורו בשל היעדר התמיכה באסירים משוחררים.

אשר לנסיבות האירועים נושאי כתב האישום, טען ב"כ הנאשם כי העבירות לא היו מתוכננות והנאשם לא נכנס אל בתי הקטינים באמצעות כלים כלשהם. עוד טען שעיקר הנזק שנגרם להם הוא פגיעה בתחושת הביטחון שלהם ולא נזק ממשי אחר.

בהתייחס לאירועי האלימות כנגד אחותו ואמו, טען ב"כ הנאשם שמדובר בעבירות אלימות במדרג הנמוך שלא הצריכו טיפול רפואי. כך גם על אף שהנאשם הצטייד בסכין, הרי שלא עשה בו שימוש ובסופו של דבר דרש ממשפחתו כסף מאחר שנעדר כל תמיכה לאחר שחרורו מן הכלא. לעמדתו, לא ניתן ללמוד על מסוכנות הנשקפת מהנאשם.

ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה רלוונטית שלאחריה טען למתחם עונש הולם הנע בין 6 חודשים שניתן לבצע בעבודות שירות ועד לשנת מאסר. בתוך המתחם הפנה לעובדה שהנאשם הודה בכתב אישום מתוקן וחסך זמן שיפוטי יקר, כמו גם את העדת המתלוננים, בחלקם קטינים. ב"כ הנאשם טען שהנאשם עשה זאת משום שהוא מודע לפסול במעשיו ומביע חרטה עליהם.

להשלמת התמונה אציין שהנאשם נעצר בתאריך 2.10.21 ומצוי במעצר עד היום.

דין והכרעה

תיקון 113 לחוק העונשין, עיגן את הבניית שיקול הדעת השיפוטי והעניק מעמד בכורה לעיקרון ההלימה, היינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשי העבירה, בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בהתאם לתיקון לחוק, על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם למעשה העבירות שביצע הנאשם. לשם כך יתחשב בית המשפט בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40ט' לחוק העונשין.

לכשייקבע מתחם הענישה, יקבע בית המשפט את העונש המתאים, בתוך המתחם, אשר יוטל על הנאשם וזאת בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40יא' לחוק.

בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור לפי סעיפים 40ד' ו-40ה' לחוק.

קביעת מתחם העונש ההולם

ראשית יצוין, כי המאשימה עתרה לקבוע מתחם עונש כולל בגין מכלול מעשיו של הנאשם בכתב האישום וטוב עשתה. העבירות נעברו בפרק זמן קצר וככל הנראה על אותו רקע.

כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעיקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוען, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנהוגה.

בעצם ביצוע המעשים המיוחסים לו באישומים הראשון והשני, פגע הנאשם בערכים מוגנים שעניינם שמירה לא רק על קניינו אלא גם על פרטיותו ותחושת ביטחונו של הפרט. הנאשם, הסיג גבול ונכנס לביתו של קטין אחד וחטף טלפון מידיה של קטינה אחרת בעודה יושבת על מדרגות ביתה. אין צורך להרחיב את הדיון בעניין הערך המוגן בעבירות כניסה לדירה וגניבה ממנה. די לכל אדם, גם אם לא חווה את המקרה, לשאול עצמו כיצד יחוש ביושבו בביתו, אשר הוא מבצרו, כאשר רכשו ניטל ממנו, תוך שהוא מותירו בחסר קנייני ובתחושה של חוסר בטחון וחוסר אונים. מדובר בפגיעה בקניינו של אדם, כמו גם בביטחונו האישי, בפרטיותו, בשלוות ובשגרת חייו. גם לחברה בכללותה נגרם נזק מעבירות אלה; פגיעה בתחושת הביטחון של שאר האוכלוסייה, לרבות ובעיקר השכנים, בוודאי בנסיבות המקרה בו נטען שהנפגעים הם הם שכניו של הנאשם. מעשים אלו מכוערים ופוגעים בתחושת הביטחון של הקטנים אף אם לא נגרם נזק ממוני כזה או אחר והרי שאם הם לא מוגנים בביתם מבצרים, היכן יהיו מוגנים?

באשר לעבירות הגניבה, הדגשנו כבר כי מדובר בעבירות כעורות הפוגעות בבסיס זכותו הקניינית האישית של האדם על רכשו. אדם הנוטל רכשו של אחר פוגע בביטחונו האישי של הקורבן בסביבתו, פוגע בשלוותו, מחייבו לא אחת לנקוט פעולות לתיקון המצב כשלא פעם יש קושי אפילו לכמת את הערך שיש לאותו חפץ אשר נגנב לקורבן העבירה.

הדברים נכונים גם לעבירה של הסגת גבול, שהגם שאין בה את האלמנטים של כניסה לדירת מגורים, עדיין יש בה את

הפגיעה בפרטיות ובזכות הקניין, גם אם ברף נמוך יותר.

מנגד, על אף שעבירת הסגת הגבול מטבעה כרוכה בתכנון מוקדם ברמה כזו או אחרת, שקלתי את העובדה כי לא בוצעה בתחום ניכר וללא שימוש בכלים.

בשים לב לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כפי שפורטו, ובייחוד לנוכח כמותן של העבירות וטיבו של הרכוש הנגזל, אני סבור שמידת הפגיעה איננה נמוכה כלל.

הנאשם ניסה לגנוב טלפון נייד אחד ונכשל בכך רק משום שנתפס. יממה חלפה והנאשם גנב טלפון נייד אחר. ב"כ הנאשם טען שהטלפון הושב אולם אין לכך שום ביסוס בכתב האישום המתוקן בו הודה הנאשם והורשע. אמנם שווי הטלפון לא פורט בכתב האישום, אך בכל מקרה ראוי לזכור את המעמד המיוחד שקנו הטלפונים הניידים בחייו, וראו בעניין זה דבריו של בית המשפט העליון בע"פ 8627/14 נתן דבראש דביר נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] (14.07.2015), שאמנם נאמרו בהתייחס לעבירת השוד, אולם ברי כי כוחם יפה גם לענייננו:

"... הסמארטפון הפך זה מכבר לידידו הטוב של האדם. דומה כי לא תהא זו הפרזה לומר כי בטלפון הסלולרי טמון סיפור חייו של האדם בהאידיא, באשר אצורים בתוכו רגעים וזכרונות משמעותיים מחייו של אדם, לצד מידע ופרטים חיוניים לתפקודו היומיומי... בין אם הדבר רצוי ובין אם לאו, לא ניתן להתכחש למעמד שתפס הסמארטפון בחיי חלקים נכבדים בציבור. כאמור, הסמארטפון משמש גם כמחשב, גם כמצלמה, גם כטלפון ועוד פונקציות רבות, בגינם נתפס המכשיר בעיני רבים ל"צינור" אל העולם שבחוץ, ואף לפלטפורמה באמצעותה אנשים מנהלים מערכות יחסים חברתיות. מכאן הקשר העמוק, לעיתים עד כדי תלות, בין בעל המכשיר לסמארטפון שלו".

באשר לאישומים השלישי והרביעי, עבירה של דרישת נכס באיומים, פוגעת בערכים מוגנים שעניינם הגנה על ביטחון, שלווה ושלמות גופו של הציבור, שמירה על הסדר הציבורי התקין והגנה על זכותו של הפרט לקניין ולכבוד. קל וחומר כאשר אין המדובר באדם זר לנאשם, אלא במשפחתו הקרובה ביותר. בהתנהגותו הבריונית, שילב הנאשם בין פגיעה בקנייניו של המתלוננת, לבין פגיעה בשלוות נפשן ובכבודן. הנאשם לא הסתפק בכך, וכשדרישתו לא נענתה, תקף את אחותו וגרם לה לחבלה.

האישומים מלמדים על עבירת אלימות המופנית כלפי בני המשפחה, בתוך התא המשפחתי. האלימות אותה ספגו המתלוננות, פגעו בכבודן ובזכותן לביטחון ולהגנה, כך גם נפגעה שלמות גופה של אחות הנאשם. כפי שכתב ברע"פ 3719/21 פלוני נ' מדינת ישראל (07.06.21):

"זה לא מכבר, עמדתי על הפסול שבתופעת האלימות בתוך התא המשפחתי, ההרס שיכול להיגרם בעקבותיה, ובפרט הפגיעה בתחושת הביטחון של יושבי הבית, כבודם ושלמות גופם (רע"פ 538/21 פלוני נ' מדינת ישראל (4.2.2021))."

החומרה הגלומה בעבירות האלימות בכלל ובמשפחה בפרט, ברורה וידועה היא, כפי שכבר נכתב:

מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישרו יחסי אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. ... נפיצותן של עבירות אלה, והצורך להגן על קרבת האלימות שהם על פי רוב חסרי ישע, תורמים אף הם להחמרה הנדרשת בענישה בעבירות אלה..."

(ע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל).

מידת פגיעתו של הנאשם בערכם המוגנים העומדים בבסיס עבירות אלה גבוהה בעיני, שכן הוא תקף את אחותו וגרם לה חבלות של ממש, איים לפגוע בה ובאימם באמצעות סכין, ושב ועשה זאת רק מספר שעות לאחר מכן.

בפסיקה רלוונטית לנסיבות של מקרה זה שעיקרן עבירות של הסגת גבול וגניבה, סקירת הפסיקה מלמדת כי ברגיל נקבעים בעניינם מתחמי ענישה שתחילתם במאסר מותנה וסופם במאסר לתקופות הנעות סביב 8 חודשים (ר' ע"פ 44787-10-15 **בנימין חכם נ' מדינת ישראל**, ת"פ 20795-09-15 **מדינת ישראל נ' מג'ד חוסין**, ת"פ 57014-12-13 **מדינת ישראל נ' אמיל דנילוב**, ות"פ 50329-01-15 **מדינת ישראל נ' גרמן יבדייב**).

בכל הנוגע לעבירה של גניבת מכשיר טלפון יחיד מתחם העונש ההולם נע בין מספר חודשי מאסר ועד שנת מאסר בפועל. (ר' ת"פ 11633-03-19 **שבתייב נ' מדינת ישראל**, ת"פ 20431-04-19 **מדינת ישראל נ' אבו סולב**). ברע"פ 6365/13 **קליינר נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (23.9.2013) אישר בית המשפט העליון מתחם ענישה של 2 עד 8 חודשי מאסר בפועל בגין עבירה של גניבת טלפון סלולארי ובעפ"ג 18727-03-10 **ג'אבר נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (22.4.2010) נדחה ערעורו של נאשם שהורשע בביצוע עבירת גניבה, בכך ששלח ידו לתיק וגנב ממנו טלפון נייד. הוטלו עליו 8 חודשי מאסר בפועל תוך הפעלת מאסר מותנה ובסה"כ נגזרו 11 חודשי מאסר בפועל.

באשר לעבירה של דרישת נכס באיומים (לפי סעיף 404 לחוק העונשין), סקירת הפסיקה מעלה כי בעניינם של נאשמים שהורשעו בביצוע עבירה זו, נקבעו על דרך הכלל מתחמים הנעים בין מאסרים למשך מספר חודשים, שניתן לרצותם בעבודות שירות, לבין מאסרים ארוכים יותר, לתקופות הנעות סביב 18 חודשי מאסר (ר' ת"פ 3966-04-15 **מדינת ישראל נ' עאמר אלאעסם**, ע"פ 23190-03-15 **פרדו אברהם נ' מדינת ישראל**, ת"פ 1013/12 **מדינת ישראל נ' יהודה ישראלוב**, ת"פ 13846-08-12 **מדינת ישראל נ' נזאר בסול**, ת"פ 35680-04-15 **מדינת ישראל נ' בילל אלעביד** ות"פ 1245-12-11 **מדינת ישראל נ' ואסים מרעב**).

בפסיקה רלוונטית לנסיבות של מקרה זה שעיקרן באלימות ואיומים כלפי בני משפחה עולה מתחם עונש הולם שנע בין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות במקרים בהם מתווסף לכך גם רכיב טיפולי מחוץ לכלא, ועד ל- 18 חודשי מאסר בפועל במקרים החמורים יותר וכל מקרה ומקרה נבחן לגופו על פי נסיבותיו.

- בת"פ 11562-08-13 **מדינת ישראל נ' י.ר.** נדון הנאשם שהורשע בעבירות של איומים ותקיפה אותן ביצע באמו הקשישה, לעונש של 5 חודשי מאסר בעבודות שירות ומאסר על תנאי. מתחם העונש ההולם את נסיבותיו של אותו מקרה נקבע ככזה הנע בין 3 חודשי מאסר שיכול ורוצו בעבודות שירות לבין 20 חודשי מאסר בפועל.

- בת"פ 18772-01-14 **מדינת ישראל נ' איריס שוורץ** מדובר היה בנאשמת, רופאה במקצועה, שתקפה את אמה הקשישה באמצעות ידיה וגם באמצעות מטריה, איימה עליה ושברה את חפציה. באותו מקרה נקבע מתחם עונש הולם הנע בין 5 חודשי מאסר בעבודות שירות ל- 20 חודשי מאסר בפועל והנאשמת נדונה לעונש של 6 חודשי מאסר בעבודות שירות.

- בת"פ 23846-02-13 **מדינת ישראל נ' פריד זאהר** נדון הנאשם ל-4 חודשי מאסר בפועל ומאסרים על תנאי.

- בת"פ 13372-02-18 **מדינת ישראל נ' קבדה**, מדובר היה במי שתקף את אחותו, חבל בה ואיים עליה, בין השאר על רקע של התמכרות לאלכוהול, ונדון לעונש של 12 חודשי מאסר בפועל עם המלצה לשילובו בהליך גמילה בכלא.

- בת"פ 44223-05-10 **מדינת ישראל נ' קלימן**, נדון הנאשם שהורשע בתקיפת אמו בשתי הזדמנויות שונות, לעונש של 18 חודשי מאסר בפועל ומאסר על תנאי.

נסיבותיו של מקרה זה מוביל לקביעה כי מתחם העונש ההולם למעשה העבירות, נע בין מאסר שיכול וירוצה בעבודות שירות ועד למאסר בפועל של 18 חודשים, לצד הטלת ענישה הצופה פני עתיד, קנס ופיצוי.

נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה

כאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין, על בית המשפט לשקול בעניין זה את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כפי שאלו מפורטות בסעיף 40יא לחוק העונשין. בעניין זה, שקלתי לקולא את העובדה שהנאשם הודה במיוחס לו ובכך הביא לחיסכון בזמן שיפוטי יקר וייתר את הצורך בהעדתם של המתלוננים, חלקם קטינים, חלקם בני משפחתו. בנוסף, יש לקחת בחשבון את מעצרו של הנאשם בגין תיק זה משך 4 חודשים כאשר ידוע שימי מעצר קשים מימי מאסר. כמו כן, מבלי להקל ראש בחומרת העבירות, לא נגרמו לאחותו של הנאשם חבלות חמורות והיא לא נזקקה לטיפול רפואי.

מנגד ולחומרה, בית המשפט מביא בחשבון את עברו הפלילי של הנאשם (ת/1). כך, חרף גילו הצעיר צבר הנאשם באמתחתו שלוש הרשעות קודמות בעבירות מתחום הרכוש. לא זו אף זו, אלא שהנאשם נדון זה מכבר לתקופות מאסר בפועל. מהאחרונה, בה נדון ל-36 חודשי מאסר בפועל, השתחרר רק 3 חודשים טרם ביצוע העבירות בתיק זה. למעשה, עברו הפלילי של הנאשם מלמד אודות אורח החיים השולי שאותו הוא מנהל מזה כמה שנים, נכנס ויוצא מבית הסוהר, נעדר כל מורא מפני רשויות החוק והעונשים אשר הושטו עליו עד כה, לרבות מאסרים מותנים, לא הרתיעוהו מלשוב ולבצע עבירות.

בנסיבות אלה מצאתי גם לציין כי הנאשם לא ביקש הפנייתו לשירות המבחן ולא קיבל כל טיפול שיש בו כדי ללמד על חרטה כנה ושינוי דרכי חשיבתו.

בשים לב לנתונים שפורטו, ולאור הישנות המקרים, מצאתי לנכון למקם את הנאשם באמצע המתחם.

הפעלת המאסר המותנה

לחובת הנאשם עונש מאסר מותנה מת"פ 7822-12-18 [ת/2] בן 8 חודשים לתקופה של שלוש שנים. בגזר הדין, נידון הנאשם גם לשלושים ושישה חודשי מאסר בפועל. הנאשם ביצע את העבירות דנן 3 חודשים לאחר שחרורו מהכלא.

הכלל הנהוג בסעיף 58 בחוק העונשין הוא שעונש המאסר המותנה מופעל במצטבר. בע"פ 6477/10 **מינליק נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (8.1.2013) נבחנו השיקולים שעל בית המשפט לשקול בבואו להכריע האם לחפוף את המאסר המותנה או להטילו במצטבר לעונש שנגזר כעת על הנאשם. נקבע כי "**מן הראוי לזכור ולהזכיר כי עונש המאסר-על-תנאי נועד להמריץ נאשמים, לעודדם לחזור למוטב, להרתיעם לבל ישובו לבצע עבירות. עונש של מאסר-על-תנאי מבקש לסייע בשיקומו של הנאשם, אך משנכזבה תוחלת השיקום, עולה משקלם של שיקולי הגמול, ההרתעה והבטחת בטחון הציבור.**"

העובדה כי העבירות הנוכחיות בוצעו בחלוף 3 חודשים בלבד לאחר שהנאשם שוחרר ממאסר בגין ביצוע עבירות רכוש, כשהפעם גם הוסיף הנאשם וגנב מקטינים, לאחר מכן גנב מאימו ותקף את אחותו בשל סירובה לתת לו כסף, מצדיקה עקרונית צבירת מלוא המאסר המותנה.

עם זאת, לאור נטילת האחריות המהירה והעובדה שמנע מהקטינים ומבני משפחתו להעיד על העבירות שבוצעו בהם, אורה על הפעלת עונש המאסר המותנה באופן ש-4 חודשים מתוכו יינשאו בחופף לעונש המאסר אשר יוטל על הנאשם בגין הליך זה והיתר יינשאו במצטבר.

לענין הטלת פיצוי, לטעמי, ישנה חשיבות בקביעת פיצוי, לשם השבת הביטחון האישי והאמון לקורבן העבירה. בהקשר זה, יכולתו הכלכלית של הנאשם אינה נשקלת בקביעת הפיצוי וזאת בשונה מהשיקול בקביעת גובה הקנס [ע"פ 5761/05 **מג'דלאוי נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (24.7.2006)]. עם זאת, באישום הראשון לא נגנב הטלפון בסופו של דבר ואילו באישומים השלישי והרביעי מובן כי כל פיצוי שיוטל, ישולם בפועל על יד המתלוננות להן נגרם הנזק. בנסיבות אלה, מצאתי לנכון לקבוע פיצוי לטובת המתלוננת באישום השני בלבד.

בשים לב לשיקולים הנוגעים לתכלית הפיצוי, ונוכח הרכוש שנגנב והעובדה כי אין אינדיקציה להשבתו, אך גם אין אינדיקציה לשוויון, אני אומד את סכום הפיצוי למתלוננת באישום השני בסך של 300 ₪.

בנסיבות אלה כאמור בהן הנאשם נעדר יכולת כלכלית ונתמך בנפגעות אישומים שלישי ורביעי, אינני מוצא לנכון להטיל על הנאשם קנס.

משכך ולאור כל האמור לעיל, אני מטיל בזאת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר בפועל למשך 10 חודשים.
2. אני מורה על הפעלת עונש מאסר על תנאי בן 8 החודשים שהוטל על הנאשם בתיק ת"פ 7822-12-18 בגזר דין מתאריך 27.10.19 באופן שמסך תקופה זו 4 חודשים ירצו במצטבר לעונש המאסר האמור בסעיף 1 לעיל ו- 4 חודשים ירצו בחופף לעונש המאסר האמור בסעיף 1 לעיל, כך שבסופו של דבר ירצה הנאשם מאסר בפועל

לתקופה כוללת של 14 חודשים אשר תחושב מיום מעצרו בתיק זה - 02.10.21.

3. מאסר על תנאי של 3 חודשים למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בפרק זמן זה לאחר שחרורו מריצוי תום מאסרו בגין תיק זה על כל עבירת אלימות שעונשה שנתיים מאסר ומעלה ו/או על עבירת איום על פי חוק העונשין התשל"ז - 1977 ויורשע בה.

4. מאסר על תנאי של 6 חודשים למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בפרק זמן זה לאחר שחרורו מריצוי תום מאסרו בגין תיק זה על כל עבירת רכוש שעונשה שנתיים מאסר ומעלה, על פי חוק העונשין התשל"ז - 1977 ויורשע בה.

5. הנאשם יישא בפיצוי המתלוננת שפרטיה מופיעים בפרט האישום השני של כתב האישום המתוקן בסך של 300 ₪. הסכום יופקד בקופת בית המשפט עד ולא יאוחר מיום 1/5/22 ויועבר למתלוננת בהתאם לפרטים שיימסרו למזכירות על ידי המאשימה.

גזר דין זה מהווה פקודת מאסר.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בחיפה בתוך 45 ימים.

ניתן היום, כ"ח שבט תשפ"ב, 30 ינואר 2022, בהעדר הצדדים.